

proficuum & necessarium? Suarez *de fide*, disp. 11. in *præamb.* Bordonus tom. 1. cap. 6. num. 213. Giballinus tom. 2. lib. 5. cap. 4. q. 2. Bellarminus lib. 1. de *Concil.* cap. 9. Turrecremat lib. 3. cap. 9. & 10. Pigius lib. 6. de *Eccles. hierarch.* Canus lib. 5. de *locis* Anton. Perez Benedict. volum. 2. cap. 1. *dist.* 1. Chirolus de *fide*, disp. 4. *difficult.* 2. Cottonius lib. 3. *controv.* 5. cap. 1. & *seqq.*

92. Quæstio 25. An Spiritus Sanctus Concilio legitime congregato immediatè assiltat? De quò, *hic* q. 20.

93. Quæstio 26. Quòt Episcopi, & Prælati concurrere debeant ad Concilium, ut generale dicatur? Ex Angelica Schola Canus lib. 5. cap. 3. Sotus in 4. *dist.* 18. q. 1. *art.* 4. Turrecremat lib. 3. cap. 16. Chalvet tom. 7. lib. 2. q. 4. cap. 6. Bañez 2.2. q. 1. *art.* 10. Sylvius lib. 5. de *controv.* q. 1. *art.* 11.

94. Ex Subtili Scholâ Bordonus tom. 1. cap. 6. num. 145. Vega in *Trident.* cap. 5. Castro de *hæres.* cap. 1. Boyvin 4. p. *disp.* 3. q. 4. & *seqq.* Cottonius lib. 3. *controv.* 10. cap. 2. Castillo de *fide*, *disp.* 14. q. 3. & *seqq.* Castillent. in *Polyanth.* Seraph. *verb.* *Concil.* cap. 7. & *seqq.*

95. Ex Schola Eximia Suarez de *Conciliis* *disp.* 11. *sect.* 2. à n. um. 2. Amicus tom. 4. *disp.* 8. *sect.* 3. & 4. Bellarm. lib. 1. de *Concil.* cap. 15. Fragosus tom. 2. lib. 1. *disp.* 1. §. 7. num. 93. Turrianus *disp.* 18. *dub.* 2.

96. Ex aliis Baucius in *Miscel.* pag. 82. Anton. Perez Benedict. p. 2. volum. 2. *dub.* 3. cap. 2. Malderus 2.2. *tract.* de *Conciliis*, *disp.* 1. *dub.* 4. Corona *tract.* 2. cap. 11. & *seqq.* Bonæspei *tract.* 2. de *fide* *disp.* 5. *dub.* 2.

97. Quæstio 27. An Concilio Generali Tridentino omnes Christi fideles interesse debuerint? De quò, *hic* q. 26.



DE

## DE FIDE, QUANTUM AD EIUS obiectum, sivè materiam.

### DISTINCTIONIS VIGESIMÆ QUARTÆ SYNOPSIS.

*Credita, sint oculis quondam incognita nostris,  
Nota aliquo certum est, attamen esse modo.*

Sic incipit: *Hic quaeretur.*

Sic terminat: *Sed tamen creditur.*

1. **C**ONNECTITUR hæc distinctio cum superiori. In illâ egit Magister de fide quantum ad eius essentiam; sed in præsentî determinat de ea quantum ad eius obiectum, & materiam: ergo rectè inter se hæc distinctionis consonare videntur.

2. Consequentia probatur: Et si scientia suam sibi ab obiecto specificationem asciscat, nihilominus priùs de scientia, quàm de ipsius obiecto ab omnibus pertractandum venit, ut crebro Metaphisici tuentur: ergo si Magister in præsentî distinctione agit de fide quantum ad eius obiectum, & materiam, postquàm in antecedenti de ipsâ quantum ad eius essentiam determinarat, non incongruè procedit in earum connexionem.

3. Dividitur præsens distinctio in tres præcipuas partes. In quarum prima declarat Magister modum, quo fides sit de non visis absentibus. In secunda verò statuit, qualiter non sit de visis præsentibus. In tertia autem, & ultima detegit parte, qualiter de omnino incognitis fides non sit.

4. PRO PRIMÆ igitur distinctionis partis perspicua intelligentia, prima ponitur conclusio: *Fides virtus theologica reverà est de non visis absentibus.* Quam solum pertentat probare Magister ex cuiusdam quæsti solutione, quod in distinctionis exordio proponit.

5. Indagat ergò Magister in littera: Si fides tantum de non visis est, quomodo tenet illud Christi Domini ad Apostolos, quod apud Ioan-



Ioannem cap. 14. legitur: *Nunc dico vobis, priusquam fiat, ut cum factum fuerit, credatis;* sed hæc verba innuere videntur, quòd fides fuerit Apostolis de non visis, seu de factis præteritis: igitur fides virtus theologica non est de non visis absentibus.

6. Respondet Magister negando Consequentiam, simulque illa evangelica Christi Domini ad Apostolos sic expendendo verba, videlicet, quòd quanvis fides propriè non sit nisi de non visis, eam tamen largè sumendo, quòdque etiam credere dicimur quæ videmus, seu vidimus. At illa fides, qua dicimus usitata loquutione, nos ea credere quæ videmus, non est fides theologica, de qua impræsentiarum agimus, cum hæc propriè sit de non apparentibus. In hoc ergò spatio sensu loquitur de fide Christus Dominus in Evangelio ad Apostolos.

7. Verùm præfata hæsitatio iam retroactis sæculis ante Magistrum præcesserat in Augustino tract. 79. in Ioan. ubi illam profundè excitat, & ingeniosè solvit. Sic alloquitur: *Quid sibi vult: Ut cum factum fuerit, credatis? Hæc est laus fidei, si quod creditur, non videtur. Nam & Thomas, cui dictum est: Quia vidisti me Thoma, credidisti, non hoc credidit quod vidit. Cernebat enim, & tangebatur carnem viventem, quam viderat morientem, & Deum credebat in carne latentem. Cernebat ergò mente, quod non videbat, per hoc quod sensibus corporis apparebat.*

8. En modò Augustini ex appositis illationem: *Ergo si dicuntur credi quæ videntur, sicut dicit unusquisque oculis suis credidisse, non ipsa est, quæ in nobis edificatur fides; sed ex rebus, quæ videntur, agitur in nobis, ut ea credantur, quæ non videntur.* Hactenus Augustinus de dubitatione, & ipsius solutione, ubi expressè tenet, non esse propriè fidem illam, qua dicimus, nos credere quæ videmus, aut vidimus.

9. Sed oppones ipsum Augustinum lib. 2. quæst. Evang. cap. 39. dicentem: *Fidem esse de rebus præsentibus, quod erit in futuro, cum per speciem Deum præsentem contemplabimur;* sed hîc loquitur Augustinus de fide propriè ac strictè accepta, sive de theologica fide: igitur hæc non est de non visis absentibus.

10. Respondet Magister in littera, Augustinum hîc fidem non propriè accepisse pro fide, quæ est habitus, quo credimus; sed potiùs pro præmio, sive mercede fidei, ad quam credendo pervenitur, ut ex fide verborum transeat iustus in fidem rerum. Unde fides propria ac theologica, circa quam hîc cum Magistro versamur, est de non visis absentibus.

11. Sed dices modò in Augustinum maximè his verbis commen-

dantem fidem: *Hæc est laus fidei, si quod creditur, non videtur:* ergo si in hoc sistit laus fidei, quia creditur, quod non videtur, cum in illa felicissimâ beatorum sorte, nihil credatur; nisi quod videtur, reverà laudabilior erit fides in via, quàm in patriâ; sed hoc prorsùs dissonum rationi ab omnibus arbitratur: ergo immeritò ob hanc causam extollit Augustinus fidem.

12. Respondetur, Augustinum meritò hac causâ laudasse fidem; quia ibi non loquitur de quacunque laude, sed de laude meriti: Cum ergò hæc laus sit in statu viæ, & non patriæ, & circa actus pertinentes ad statum viatorum, & non ad beatorum sortem, iure optimo dicit Augustinus, quod hæc est laus fidei, si quod creditur, non videtur. Et hæc de primâ distinctionis parte sufficiant.

13. PRO SECUNDÆ verò distinctionis partis plenissimo capitulo, secunda statuitur conclusio: *Fides virtus theologica non dicitur esse de visis præsentibus.* Pro cuius exactâ intelligentiâ, in hunc qui sequitur modum ambigit Magister in littera.

14. *An Divus Petrus fidem passionis habuerit, vel habere potuerit, cum hominem Christum oculis corporis patientem cernebat?* Et respondet Magister, Divum Petrum fidem passionis Christi Domini habuisse; non quia hominem mori vidit, sed quod hunc Deum esse credidit; sicut nec nobis per hoc fides meretur, quòd credimus hominem crucifixum, mortuum, sepultum, &c. sed quòd eum credimus esse Deum.

15. Quod perspicuè probat ex Augustino Magister super Psal. 101. dicente: *Laus fidei est, non quia credit hominem illum mortuum, quod & Paganus credit; sed quia credit eum glorificatum, & verum Deum. Non ergò fuit Petro fides credere hominem illum mori, quod oculis cernebat; sed credere Deum esse, qui moriebatur:* ergo etsi Divus Petrus passionis Christi Domini fidem habuerit; non tamen in eo quòd credebat hominem pati, quia hoc videbat; sed in eo quòd credebat Deum esse, qui moriebatur: ergo quia fides virtus theologica nunquam poterit dici esse de visis præsentibus.

16. Sed oppones primo: De Divo Apostolo Thomâ legitur apud Ioannem cap. 20. *Quia vidisti me Thoma, credidisti;* Sed Divus Thomas veram de Christo Domino habuit fidem, eò quòd crediderit Iesum, quem vidit, & tetigit: ergo non implicat, quod sit fides virtus theologica de visis præsentibus.

17. Respondetur negando Consequentiam. Quia ex appositis cum Augustino in prima huius distinctionis parte, satis claret, quòd Thomas non credidit quod vidit. Cernebat enim, & tangebatur car-



nem viventem, quam viderat morientem, & Deum credebat in carne latentem. Credebat ergo mente quod non videbat, per hoc quod sensibus corporis apparebat; ac proinde nunquam ex instantia consequitur, quod fides virtus theologica sit de visis presentibus.

18. Oppones secundò: Apostoli Christum Dominum passum ascendentemque in Cœlum certò certius viderunt; sed Christum Dominum esse passum ipsumque ascendisse in Cœlum, duo fidei præcipui arbitrantur articuli: ergo cum Apostoli circa hos articulos fidem, & meritum non amiserint, revera fides virtus theologica poterit esse de visis presentibus.

19. Respondetur ex Magistro negando consequentiam. Quia estò fides theologica circa unum, & idem simul possit versari, non verò secundum idem; sicque Apostoli aliud de Christo Domino viderunt, & aliud crediderunt; viderunt ipsum pati, simulque ascendere in Cœlum; non autem per visum cognoverunt illum esse Filium Dei; atque adeò de visis presentibus fides virtus theologica non valet esse.

20. Oppones tertio: Conceptio mirabilis Filii Dei ex purissimis visceribus Immaculatæ Virginis Matris nihil suæ incomparabili detrahit fidei; sed Beatissima Virgo Maria inconcussa experientia novit se de Spiritu Sancto absque virilis seminis congressu Christum Dominum concepisse: igitur de visis presentibus fides virtus theologica cum Virgine Matre cohæret.

21. Respondetur ex ipso Magistro negando Consequentiam. Nam Beata Virgo Maria etsi experimento sensibili noverit se concepisse sine virili semine de Spiritu Sancto Christum Dominum; nihilominus se concepisse personam Verbi divini reverà mediante fide agnovit. Unde, quanvis materialis visio fidem virtutem theologiam non eliminat, nunquam tamen de visis presentibus datur fides. Et hæc de secunda distinctionis parte sufficiant.

22. PRO TERTIÆ autem, & ultimæ distinctionis partis ostensione, tertia præficitur conclusio: *Quanvis fides theologica virtus non sit de cognitio visu exteriori, non inde omninò eliminat interiorem cognitionem.* Et pro huius thematis assequenda veritate, quandam in litteram textus inducit dubitationem Magister.

23. Sic ergo incerta mente fertur Magister in littera: *An sicut fides est de non visis, sive de non apparentibus, possit etiam esse de non cognitiois?* Et pro negante parte arguit primò: Si fides posset esse de non cognitiois, etiam de ignoratis posset esse, eò quod incognita ignorentur;

tur; sed fides nequit esse de ignoratis: ergo de non cognitiois non poterit esse fides.

24. Respondet tamen Magister duplicem in nobis distinguendo visionem, sive cognitionem; interiorem unam, & aliam exteriorem: Cognitio exterior non confert ad fidem; interior verò, adhuc subdividitur in claram, & obscuram. Cognitio interior clara non pertinet ad fidem; sed solum obscura, & de sic cognitiois per speculum, & in enigmate est fides. Unde de penitus ignoratis non est fides, etsi de aliquatenus ignoratis fides sit; quia etiam ante eorum fidem præcedit aliqua apprehensio, & propositio credibilium; proindeque fides non est de incognitis, sicut de non visis, sive de non apparentibus.

25. Sed oppones Augustinum lib. 8. de Trinit. cap. 4. dicentem: *Sciri aliquid, & non diligere potest. Diligere verò quod nescitur, quæro utrum possit. Si non potest, nemo diligit Deum antequam sciat. Ubi autem sunt illa tria, fides, spes, & charitas, nisi in animo credente, quod nondum scit, & sperante, & amante quod credit? Amatur ergo, & quod ignoratur, sed tamen creditur:* ergo non solum de aliquatenus ignoratis, verum de omninò ignoratis est fides; sicque sicut fides de non visis, sive de non apparentibus, ita etiam poterit esse de non cognitiois.

26. Respondet Magister in littera negando consequentiam. Quia etsi non possint sciri, & intelligi credenda quædam, nisi prius credantur; & quædam non credi, nisi prius intelligantur, & ipsa per fidem amplius intelligi; non inde ea, quæ prius creduntur, quam intelligantur, penitus ignorantur, cum fides sit ex auditu, aut ex alia naturali præcedente notitia. Ignorantur tamen ex parte, quia non sciuntur. Creditur ergo quod ignoratur, sed non penitus, sicut etiam amatur, quod ignoratur: ergo nunquam consequitur, quod sicut fides est de omninò non visis, sive de non apparentibus, possit etiam esse de his quæ penitus ignorantur.

27. Secundo probat Magister præcipuum conclusionis assumptum: Plura à nobis creduntur, quæ naturali ratione assequuntur, ut Deum existere; cuius veritas discursu naturali habetur: ergo quanvis fides theologica non sit de cognitiois visu exteriori, non ideò excludit omninò interiorem cognitionem. Cui dictura Augustini lib. 13. de Trinit. cap. 2. non immeritò favet: *Quædam ergo fide creduntur, quæ intelliguntur naturali ratione: Quædam verò, quæ non intelliguntur.* Unde Isaias cap. 7. dixit: *Nisi credideritis, non intelligetis:* ergo.

28. Tertio, id ipsum suadet Magister in littera hoc Ambrosii testimonio, quod suggerit serm. 18. in Psal. 118. *Alia sunt, quæ nisi intel-*



ligamus, non credimus; alia quæ nisi credamus, non intelligemus. Nemo tamen potest credere in Deum, nisi aliquid intelligat, cum fides sit ex auditu prædicationis: ergo quia ea, quæ per naturalem discursum sunt assequibilia, non creduntur, nisi præintelligantur; ea verò, quæ illum eliminant, non cognoscuntur, nisi credantur, quia eorum notitia solum per fidem assequi valet: ergo benè colligitur, quod etsi fides theologica non sit de cognitis visu exteriori, non inde excludat omnem interiorem cognitionem.

29. Quarto tandem probat conclusionem Magister duplici Augustini, & Ambrosii autoritate. Sic affatur Augustinus lib. 9. de Trinit. cap. 7. *Certa fides, utrunque inchoat cognitionem; cognitio verò certa non perficitur nisi post hanc vitam.* Ita Ambrosius alloquitur serm. 10. in Psal. 118. *Ubi fides, non statim cognitio; ubi cognitio est, fides præcedit:* ergo quia aliquorum credibilium fidem præcedit naturalis cognitio; aliorum verò cognitionem præcedit fides: ergo quanvis fides theologica eliminat visionem exteriori sui obiecti; non tamen excludit notitiam interiorem naturalis discursus; atque adeò non sicut fides est de non visis, sive de non apparentibus, potest etiam esse de non cognitis. Et hæc de tertiâ, & ultima distinctionis parte satis superque sint dicta.

#### QUÆSTIONES.

30. **Q**UÆSTIO 1. An obiectum fidei sit ita verum, quod ei non possit subesse falsum? Ex Angelica Schola D. Thomas 2.2. q. 1. art. 3. & in 3. dist. 24. q. 1. art. 1. Lumbier de fide, q. 4. art. 3. à num. 278. Ferreras de fide disp. 3. dub. 5. Salmant. disp. 2. de fide, disp. 11. propos. 4. Ioan. à S. Thoma tom. unic. disp. 2. art. 4. Gonetus tom. 4. tract. 10. disp. 1. art. 4. §. 1. Camerinus tom. 2. q. 1. art. 3. Torres 2.2. disp. 3. dub. 3. Nicolai in 3. dist. 24. q. 1. art. 3. Philipp. à SS. Trinit. tom. 3. tract. 1. disp. 2. dub. 2.

31. Ex Subtili Schola Scotus in 3. dist. 24. q. unic. Arbiol de fide, disp. 4. art. 3. Sendin tract. 7. contr. 7. sect. 1. §. 1. & seqq. Frassen t. 3. tract. 3. disp. 1. art. 1. q. 4. Duran. tom. 3. tract. 3. disp. 1. q. 4. Castillo de fide, disp. 3. q. 4. Lanterius de fide, disp. 11. propos. 4. Herincx p. 3. disp. 3. q. 2. Aquila in 3. dist. 24. q. 1. & seqq.

32. Ex Schola Eximia Suarez de fide, disp. 3. sect. 13. Peñafiel t. 3. disp. 3. de fide, sect. 2. Turrianus de fide, disp. 3. dub. 3. Carleton tom. 2. disp. 8. sect. 2. Anton. Perez tract. 4. disp. 3. cap. 2. & 3. Valente in Concordiâ, sect. 4. pag. 154. Ripalda tom. 1. lib. 3. disp. 58. Tannerus tom. 2. disp. 3. q. 2. Coninch disp. 10. dub. 4. Platelius de fide, cap. 5. §. 2. num. 182.

Ex

33. Ex aliis D. Bonaventura in 3. dist. 24. art. 1. q. 1. Baudun. de fide, q. 47. art. 3. Abelli cap. 3. sect. 5. Bonæspei tract. 2. disp. 2. dub. 5. Caspensis tom. 2. tract. 15. disp. 1. sect. 8. Chirius de fide, disp. 1. difficult. 7. Malletus tom. 2. pag. 21. & seqq.

34. Quæstio 2. An assensus fidei possit coniungi cum visione intuitivâ Dei? Ex Angelicâ Scholâ D. Thomas 1. p. q. 12. art. 13. Ferreras de fide, disp. 7. dub. 3. Torres 2.2. disp. 43. dub. 4. Ioan. Espinosa Medrano tom. 1. dissert. 67. Gonetus tom. 4. tract. 10. disp. 1. art. 6. Lumbier de fide, & Incarn. q. 22. Nicolai in 3. dist. 31. q. 2. art. 1. & 2.

35. Ex Subtili Scholâ Scotus in 3. dist. 24. q. unic. Castillo de Velasco de fide, disp. 10. q. 1. p. 3. Lanterius de fide, disp. 14. docum. 2. Pichon de fide, disp. 2. cap. 3. sect. 6. subsect. 1. Castillent. in Polyanth. Seraph. verb. fides, cap. 7. & seqq. Cavellus in Schol. in 3. dist. 24. q. unic. Aquila in 3. dist. 24. q. 1. & seqq. Cottonius tom. 1. lib. 3. cap. 1. & seqq.

36. Ex Scholâ Eximia Suarez de fide, disp. 6. sect. 9. Amicus tom. 4. disp. 11. sect. 2. Arriaga disp. 37. sect. 2. Muniella de Incarn. disp. 14. sect. 8. Tyrus tom. 3. disp. 32. num. 61. Anton Perez tract. 4. disp. 3. cap. 10. Escobar tom. 6. lib. 47. cap. 17. dub. 30. Aldrete de Incarn. contr. 11. disp. 53. art. 1. Rhodès tract. 6. disp. 1. sect. 3. §. 2. Carleton tom. 2. disp. 19. sect. 2. & seqq.

37. Ex aliis D. Bonaventura in 3. dist. 24. q. 3. Alensis 3. p. q. 79. memb. 3. Gabriel in 3. dist. 24. q. 1. Durandus in 3. dist. 24. q. 1. Bonæspei tract. 2. disp. 3. dub. 8. Malletus tom. 2. pag. 12. Lorca de fide, disp. 15. memb. 1. & seqq. Eitius in 3. dist. 24. §. 2. & seqq. Baudun. q. 16. art. 1. & seqq.

38. Quæstio 3. An Mysteria fidei sint evidenter credibilia? Ex Angelicâ Scholâ D. Thomas 3. p. q. 42. art. 1. & seqq. Lumbier de fide, q. 8. art. 1. Ferreras de fide, disp. 10. propos. 3. Ioan. à S. Thomâ tom. unic. disp. 4. art. 1. Gonetus tom. 4. tract. 10. disp. 1. art. 8. Philipp. à SS. Trinit. tom. 3. tract. 1. disp. 2. dub. 3.

39. Ex Subtili Schola Scotus in 3. dist. 24. q. unic. Arbiol de fide, disp. 5. art. 2. Macedo de Clavib. lib. 3. cap. 4. Poncius tract. 7. disp. 28. q. ult. & in Comment. q. 2. prolog. num. 23. Herincx p. 3. disp. 3. q. 6. Maltrius tom. 3. disp. 6. q. 10. art. 1. & 2. Castillo de fide, disp. 5. q. 1. Lanterius de fide, disp. 10. propos. 3. Castillent. in Polyanth. Seraph. verb. fides, cap. 19. & seqq.

40. Ex Scholâ Eximia Suarez 3. p. disp. 27. sect. 2. Rhodès tract. 6. disp. 1. sect. 4. §. 3. Escobar tom. 6. lib. 47. cap. 18. dub. 38. & seqq. Amicus tom. 4. disp. 3. sect. 4. Turrian. de fide, disp. 7. dub. 1. Peñafiel

tom. 3.



rom. 3. disp. 8. de fide, sect. 4. & seqq. Valente in Concord. sect. 6. pag. 177.

41. Quæstio 4. An D. Petrus habuerit fidem passionis, quando vidit Christum Dominum pati? De quò, *hic q. 2. & dist. 23. q. 10.*

42. Quæstio 5. Quomodo sit exponendum illud D. Thomæ assertum: Quia vidisti me, credidisti? De quò, *hic q. 2. & dist. 23. q. 10.*

43. Quæstio 6. An fides, & scientia de eodem simul compatiantur obiecto? De quò, *hic dist. 23. q. 10.*

44. Quæstio 7. Quodnam sit obiectum materiale fidei? De quò, *hic dist. 23. q. 2.*

45. Quæstio 8. Quodnam sit obiectum formale fidei? De quò, *hic dist. 23. q. 3.*

46. Quæstio 9. An actus fidei possit esse falsus ex natura rei? De quò, *hic q. 1.*

47. Quæstio 10. Quomodo sint exponenda illa divina eloquia: Nunc dico vobis, priusquam fiat, & cum factum fuerit, credatis? De quò, *hic q. 4. & dist. 23. q. 1.*

48. Quæstio 11. An, ut fides divina subsistat, sit necesse credere, quod penitus ignoratur? De quò, *hic dist. 23. q. 10.*

49. Quæstio 12. An qui omnino non ignorat quod credit, veram habeat fidem? De quò, *hic dist. 23. q. 10.*

## DE FIDE ANTIQUORUM.

### DISTINCTIONIS VIGESIMÆ-QUINTÆ SYNOPSIS.

*Quisquis ad aetheras sedes confederit usquam,  
Hunc mediatoris iudic apta fides.*

Sic incipit: *Prædictis.*

Sic terminat: *Sine istis.*

1. **C**ONNECTITUR hæc distinctio cum superiori. In illa egit Magister de fidei obiecto, seu materia; sed in præsentia determinat de ipsius subiecto, sive de credentibus per eam: ergo aptè vicissim congrere videntur.

Con-

2. Consequentia probatur: In fide virtute theologicâ tria præfertim meditari debent, scilicet, essentia, obiectum, & subiectum, sive credentes per eam; sed Magister in superiori distinctione determinavit de obiecto fidei, sive de his, quæ creduntur, postquam in antecedenti de fidei essentia egerat: ergo dum in præsentia de subiecto, sive de credentibus per eam differit, haudubiè rectè procedit.

3. Dividitur præsens distinctio in tres præcipuas partes. In quarum primâ statuit Magister, qualiter antiquorum patrum, secundum temporis cursum, creverit fides. In secundâ vero declarat, fidem spem, & charitatem, pro huius viæ statu, æqualitatem sortiri. In tertiâ autem, & ultimâ expendit parte, charitatem ex fide, & spe aliquomodo suboriri.

4. PRO PRIMÆ igitur distinctionis partis indagine, prima proponitur thesis: *Fides antiquorum patrum, sicut & Dei cognitio, temporis decursu, mirum in modum accrevit.* Quam primò breviter expendit Magister, quatuor postmodum excitans dubia in ipsius uberiorem probationem.

5. Sic illam obiter primò declarat in litterâ textûs Magister: Fides enim secundum temporis processum accrevit in his, qui ante Christi Domini floruerunt adventum, & post ipsius adventum, sicut Dei cognitio profecit, etiam temporum decursu; sed qui ante Christi Domini adventum floruerunt, revera sunt hi, qui passim ab omnibus antiqui appellantur patres: ergo quia fides eorum accrevit, sicut & cognitio Dei, secundum temporis cursum.

6. Secundò, etiam sic assertum referare tentat Magister: Fides equidem, magna dicitur cognitione, articulorum quantitate, constantiâ, & devotione credentium; sed hos feraces proventus fides afferre non potuit, nisi secundum temporis processum: igitur fides antiquorum patrum, sicut & Dei cognitio, temporum decursu, mirabiliter pubescere cœpit.

7. Undè contentaneè his subdit Magister in litterâ, quandam fidei esse mensuram, sine quâ nunquam potuit esse vera salus. Quod probat per Apollonium ad Hebræos cap. 11. dicentem: *Oportet accedentem ad Deum credere, quia Deus est, & quod remunerator est sperantium in se:* ergo etli patrum antiquorum fides per temporis profecerit cursum; tamen sine fide Mediatoris, nullus homo, nec ante, nec post ipsius adventum, fuit salvus.

8. Modò iam Magister primum sic suggerit dubium ad fidei incrementum spectans: *Quavis absque controversiâ sit, quòd tantum*

cre-